

Kázeň z ev. večerných Služieb Božích, Bratislava (NK), 22. 9. 2024, 18.00,

17. nedeľa po Svätej Trojici, ES: 189, 475, 347, A 68, Žalm 25, 8 - 15

Modlitba: Pane, prosíme, prihovor sa nám.
Chceme počúvať i poslúchať.
Amen.

1. Petra 2, 11 - 12: „¹¹ Milovaní, napomínam vás ako cudzincov a hostí, aby ste sa zdržiavali telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši. ¹² Vaše správanie medzi pohanmi nech je vzorné, aby - vidiac vaše dobré skutky - oslavovali Boha v deň navštívenia pre to, pre čo vás (teraz) ohovárajú ako zločincov.“

Milí bratia a milé sestry!

Nedeľa je - aspoň by mala byť - **dňom odpočinku**. Časom, keď vypneme, odreagujeme sa od všetkého, čo nás cez týždeň ťaží. Ak sme však pozorne počúvali slová z 1. listu Petra, možno si povieme: „Ďakujem pekne!...“ **Práve v deň odpočinku**, keď by sa od nás nemalo požadovať nič mimoriadne, **počujeme napomínajúce slová:** *aby sme sa ako hostia a príchodzí na zemi zdržiavali telesných žiadostí a žili vzorným životom.* V nedeľu máme radšej úsmev, milšie nám je

počúť slová povzbudenia, želania zdravia a príjemného dňa, nie napomínanie...

No Božie slovo nemoralizuje. Nemieni nám dávať násilné príkazy, ktoré by nám znepríjemnili sviatočný deň. Slovám napomínaní, ktoré nám zazneli, totiž predchádzajú biblické verše (1Pt 2, 9 - 10), ktorými nám **Sväté písmo pripomína našu hodnotu:**

**Sme: vyvolený rod,
kráľovské kňazstvo,
svätý národ,
vlastný Boží ľud,
došli sme zmilovania.**

Takéto veľké veci sú nám oznámené. Za Božím slovom, ktoré je dnešným kázňovým textom, za napomenutím k vzornému správaniu, **nepočujeme** teda **káravý hlas**, chcjúci nás znechutiť. **Počujeme povzbudenie.** Ste Boží vyvolený ľud a tak buďte tým, čím ste!

Áno, dnes i po ďalšie dni **buďme tým, čím sme.** Nie tým, k čomu by nás chcel formovať ten zlý. Veď **každý z nás od Pána Boha mnoho prijal. On sa nad nami - tebou i mnou zmiloval. Preto buďme tým, čím sme. Žime ako Bohom draho**

vykúpené deti, ako Boží ľud. Alebo, ako to napísal apoštol Pavel v liste Efezským 4, 1: „*Žite tak, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolaní.*“

Už sa vám možno prihodilo, že ste šli na nejaký úrad, no v čase úradných hodín ste tam už nikoho nezastihli. Z nejakej príčiny bolo zatvorené a vaša cesta bola zbytočná.

Alebo keď prídeme do špecializovanej predajne s očakávaním, že dostaneme, čo hľadáme, no predsa nám povedia: „Tento tovar nemáme“, sme rozčarovaní a možno aj nahnevaní, veď naša snaha vyšla navniivoč. Firemná tabuľa obchodu síce oznamuje, že to, čo hľadáme, by tam mali mať, no nebola to pravda. Naše očakávanie sa nenaplnilo. Ten obchod v skutočnosti nie je tým, čím je.

Božie slovo nás nechce otravovať, znechucovať. **Požaduje od nás len to, čo sa od nás právom očakáva. Žiť ako Boží ľudia. Pán Boh nám na to pripravil všetky podmienky. Chce ísť životom s nami, prijal nás, omilostil nás - zmiloval sa nad nami.**

Napomenutia biblického textu z 1. listu Petra sa začínajú slovom: **„Milovaní“**. Kresťanstvo teda nie je plnenie nepríjemných

príkazov, ale živý, vrúcny radostný vzťah s Bohom, ktorý nás miluje, ktorý nás oslovuje: **„Milovaní“**.

To prvé, k čomu sme nabádaní: Budme tým, čím v Božích očiach sme. Žime to, k čomu sme povolaní.

To ďalšie: Ak nás Božie slovo povzbudzuje byť tým, čím v Božích očiach sme, a nazýva nás pritom *„príchodzími a hosťami“*, zvestuje tým: **Váš život je limitovaný, ohraničený. Termín, deň a hodinu odchodu síce nepoznáte, ale žite vo vedomí, že poskytnutý čas treba využiť.**

Keď si večer líham, niekedy mi napadne otázka: Keby mi nasledujúci deň už nebol darovaný, **čo z toho, čo som vykonal, bolo naozaj dôležité? Čo by som musel ľutovať, že som to zanedbal, nevykonal? Ktorými nepodstatnými činnosťami som sa zaoberal na úkor tých dôležitých?** Nezriedka mám čo ľutovať: premrhaný, zle využitý či nesprávne zorganizovaný čas.

O to radostnejšie je, že Božie povzbudenie počujeme v nedeľný deň - na počiatku nového týždňa, keď nemusíme plakať nad rozliatym mliekom, ale smieme sa zodpovedne rozhodovať. O tom, že to nebude

jednoduché rozhodovanie, svedčí zmienka Božieho slova o boji: „Zdržiavajte sa telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši.“ Teológ (Hromádka) o tomto boji píše: „Stojí za povšimnutie, ako často sa v našich rozprávkach hovorí o Janovi a ako sa vyzdvihuje jeho odvaha. Jano verí, že jeho vec je dobrá a to dodáva chabrosť jeho srdcu, silu jeho svalom, múdrosť a rozvahu jeho rozumu.“

Pýtajme sa: **Vieme** aj my, **že naša vec, záležitosť za ktorú bojujeme, je dobrá?** Ako to vyspievali pred stáročiami husiti: „Kristus nám za škody stojí.“

Spomenutý teológ pokračuje: „**Jano v rozprávkach vždycky zvíťazil až na konci. Musel prekonať rozličné ťažkosti, veď šarkan nebol hneď mŕtvy.** Rozprávkový Jano musel zápasíť, premýšľať ako na to, napínať svaly. Musel však aj nanovo veriť, že vec, za ktorú bojuje, je dobrá, čestná a spravodlivá, že od jeho statočnosti závisí život slabých, právo a spokojnosť mnohých, šťastie a pokoj celého kráľovstva. Bol to často **neľahký zápas a tvrdá cesta,** ale Jano nenariekal, jeho charakter sa v boji nelámalo, ale zoceloval. **Nezvíťazil ani tak mečom, ale tým, že vytrval, necúvol** a so

samozrejmou statočnosťou sa dokázal šarkanovi pozrieť do očí.“ Toľko onen teológ.

Či je tým šarkanom pre nás pohodlnosť, neposlušnosť Božiemu hlasu, prílišná zameranosť na seba - na to, čo sa nám chce, a nie na to, čo je potrebné pre šírenie Božieho kráľovstva - to musíme rozoznávať každý sám u seba. Božie slovo z 1. listu Petra nám pripomína, že - **ak veríme, že Božie vec je dobrá - tak bojovať treba, boju s diablom i s hriechom v nás samých sa nevyhneme.**

Zvestované Božie slovo prízvukuje aj to, že **náš boj môže ovplyvňovať aj tých, ktorí sa zápasíť neodvážia i tých, ktorí sa z nás vysmieávajú a pohrdajú nami.** Práve pomocou nášho bojovania - rozumejme: Bohu zasväteného života - našich postojov, činov i slov, môžu títo ľudia prezrieť, vidieť správne a byť pri druhom príchode Pána Ježiša Krista zachránení spolu s nami. To nech nám je veľkou motiváciou pre zápasy, ktoré stoja pre nami. Veď **pomáhať ľuďom k záchrane, nasmerovať ich na Pána Ježiša Krista, je - má byť túžbou každého kresťana. Inak by sme neboli tým, čím sme.** Meno kresťan - patriaci Kristovi - i pomenovanie cirkev - Boží ľud, by boli pri nás falošné.

Nie k falošnosti, ale k pravde, k rýdzosti – pravdivosti života, nech nám pomáha náš Boh – Pán a Spasiteľ. Amen.

**Martin Šefranko,
evanjelický a. v. farár**

Modlitba:

Pane Ježiši Kriste, ďakujeme Ti za každý darovaný deň života. Za to, že nám ešte predlžuješ čas milosti.

Uvedomujeme si, že mnohé nás chce od Teba vzdialiť, oddeliť: rozličné prázdne činnosti, nevýznamné radosti, zbytočná ustarostenosť a neraz aj naša ľahostajnosť.

Prosíme, odpusť nám to, čím sme Ťa doposiaľ zarmucovali a pomôž nám múdro hospodáriť so silami, časom i ďalšími vzácnymi darmi, ktoré z Tvojej dobroty prijímame.

Ďakujeme, že k nám neprichádzaš ako nevrlý nadriadený, ale ako Ten, kto nás chce svojím slovom povzbudiť a posilniť, aby sme boli tým, čím sme – žili to, k čomu si nás povolal.

Prosíme, aby sme v moci Tvojho Ducha Svätého statočne zápasili s tým, čo nás postretne, svojím počínaním i medziľudskými vzťahmi sme oslavovali Teba a boli na požehnanie ľuďom. Daj, nech i dnešné a ďalšie

počúvanie Tvojho slova nám ukazuje, že len v Tebe je zmysel všetkého nášho pozemského putovania.

Prosíme, buď so všetkými nami, s celým cirkevným zborom i s celou svojou cirkvou – Tvojím ľuďom. Prihovárame sa aj za chorých či inak trpiacich. Zmiluj sa nad nimi. Spoločne voláme Otče náš...